

[Skræppenborg-Nielsen.]

ønskelig tydelighed og klarhed har vist er aldeles nødvendig. Det haster med en sådan undersøgelse, og jeg håber derfor, at folketingets øvrige partier vil slutte op bag vort forslag til folketingsbeslutning, slutte op bag kravet om, at grundlovens bestemmelser også gælder for efterretningsfolk, og således at ingen med rette mere kan stille spørgsmålet: hvem skal egentlig beskytte mig imod politiet?

K. Axel Nielsen: Der siges og skrives mange slemme ting om kartotekerne i denne tid — og når man taler om kartotekerne, så er det jo i virkeligheden efterretningstjenesten, man sigter efter — men kartoteker, der blot er en praktisk måde at opsamle og bevare oplysninger på, er et aldeles nødvendigt redskab for efterretningstjenesten. Er der nu hold i al den kritik af efterretningstjenesten? Man kan nu nok have sine tvivl. Det ligger i sagens natur, at der ikke er mulighed for at få kritikken afkræftet eller bekræftet. Man kan roligt skyde på efterretningstjenesten, man kan uden større risiko give efterretnings-tjenesten eller kartotekerne, som man nu foretrækker at benævne skydeskiven, skylden for en række fortrædeligheder. Ingen kan modbevise, at de påstande, der udslynges, er rigtige, for efterretningsvæsenet er og skal være tavst. Det kan ikke demtere en påstand om, at man figurerer i efterretningstjenestens materiale. Hvis efterretningsvæsenet indlod sig herpå, ville enhver jo kunne få opklaret, om han er eller ikke er i efterretningsvæsenets søgelys, og det bør naturligvis ikke være muligt.

Vi har her i folketinget i enighed vedtaget, at vi skal have et efterretningsvæsen. Skal der være mening hermed, må dette efterretningsvæsen også være effektivt, men effektiviteten forringes i samme grad, som efterretningsvæsenets virksomhed lægges blot.

Der er to grupper i befolkningen, der gennem deres som regel blinde kritik søger at lægge efterretningstjenesten for had. Den ene gruppe består af den femtekolonne, som vi ved vi har, og som efterretningstjenestens virksomhed i særlig grad er rettet imod. Der er ingen grund til at sige noget til denne gruppe, ud over at den naturligvis søger

støtte, hvor den kan få det, og det vil sige i den anden gruppe, der består af medborgere, der ud fra de ædlest menneskelige beavæggrunde forarges over, at nogle personer helt forsvarsløst og — det må sikkert erkendes — i enkelte tilfælde uforskyldt kommer i efterretningsvæsenets register. Til denne sidste gruppe i befolkningen, hvis gode hensigter som sagt absolut må anerkendes, er der grund til at sige: hvis vi skal have et efterretningsvæsen, og det har vi jo hidtil været enige om at vi skal, så ma vi betale prisen derfor. Prisen er de sandsynligvis meget få tilfælde af fejltagelser, der begås. Helt at undgå fejltagelser kan vi næppe nå frem til. Efterretningstjenestens personale er jo også kun mennesker. Kan vi reducere antallet af fejltagelser ved en eller anden form for kontrol, er mit parti parat hertil, vel at mærke hvis det kan ske, uden at efterretningstjenestens effektivitet forringes.

Men må jeg til denne anden gruppe også sige, at den skal nu være forsigtig med at lade sig spænde for femtekolonnens vogn. Denne anden gruppe rummer jo paradoksalt nok de befolkningsgrupper, der værdsætter vore demokratiske frihedsrettigheder mest, og som i givet fald, som vi så det for 20 år siden, er villig til at bringe selv de største ofre for bevarelsen af demokratiet.

Nu er der enkelte kredse inden for denne befolkningsgruppe, der ud fra en neutralistisk eller pacifistisk livsopfattelse hylder slagordet: hellere rød end død, men som, da den brune farve var aktuel, ikke netop sagde: hellere brun end død. I parentes bemærket indeholder disse slagord som de fleste af den slags forførende læresætninger en utilladelig forenkling af problemstillingen. Som kendsgerningerne i årene efter krigen har vist, er der en tredje mulighed, den nemlig, at vi hverken er røde eller døde. For at undgå misforståelser må jeg tilføje, at jeg ikke har noget som helst imod den røde farve, men tankegangen bag slagordet udtrykkes vel også bedre med: hellere leve under et diktatur end slet ikke leve, og der er, som jeg allerede har antydnet, næppe hold i påstanden om, at efterretnings-tjenesten i talrige tilfælde optager folk i kartotekerne uden føje.

Visse dele af pressen har boltret sig gevaldigt, men kan ifølge sagens natur ikke